

Δυνατότητες ποιμαντικής παρέμβασης στην ελεύθερη συμβίωση

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1ILiQOf>]

Με την εφαρμογή μιας προγαμιαίας εξατομικευμένης ποιμαντικής συμβουλευτικής, που θα επικεντρώνεται σε κάθε ζευγάρι και κάθε μέλος ζευγαριού ξεχωριστά, ο πνευματικός Πατέρας μπορεί να αναδείξει τη μοναδικότητα και την ομορφιά της κάθε σχέσης και την ιδιαιτερότητα των ατόμων που την συνάπτουν, ενώ ταυτόχρονα μπορεί να λειτουργήσει ως διελκυστίνδα για την πνευματική στήριξη των μελών τους και τη γεφύρωση των όποιων ιδεολογικών ή άλλων επιμέρους διαφορών τους. Εντός του παραπάνω πλαισίου, ο ποιμένας μπορεί να καταδείξει με σαφήνεια τι διαφοροποιεί μια απλή συμβίωση από έναν γάμο. Μπορεί να φέρει σε αντιδιαστολή την αποσπασματικότητα, την προσωρινότητα και τη διασεξουαλικότητα των διαδοχικών σχέσεων με τον αδιάλυτο χαρακτήρα του γάμου, εντάσσοντας σ' αυτά τα πλαίσια και την σύμφωνη με τους Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας πρακτική της να εφαρμόζει τα σχετικά πνευματικά επιτίμια σε όσους τελούν υπό τέτοιου είδους συμβίωση.

Πηγή: *wikimedia commons*

Η εκ των ποιμένων ανάδειξη της θεολογικής διδασκαλίας της Εκκλησίας για το μυστήριο του γάμου και την σχέση του ζευγαριού την οποία αυτό συνάπτει, ως « κατ' οίκον Εκκλησία », που μπολιάζεται στο σώμα του Χριστού, θα συμβάλλει στην αδιαμαρτύρητη αποδοχή από τα ζευγάρια αυτά όλων όσων συνεπάγεται η διαδικασία μεταστροφής του πνευματικού κριτηρίου τους, δηλαδή της μετάνοιάς τους. Η σύμφωνη μ' αυτό το πνεύμα προσωρινή αποχή των τοιουτοτρόπως συμβιούντων από το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας θα εκληφθεί, κατόπιν της παραπάνω προπαρασκευής, όχι ως τιμωρία που επιβάλλεται μονομερώς και αδιαμαρτύρητα, αλλά ως συνέπεια μιας συγκεκριμένης επιλογής, η οποία αντίκειται στην εκκλησιαστική πρακτική του μπολιάσματος του ζευγαριού στο ευχαριστιακό πλαίσιο της Εκκλησίας^[91]. Η θεμελίωση μιας στέρεης σχέσης μεταξύ του ποιμένα και αυτών των ζευγαριών, θα αποτελέσει το υπόβαθρο για τη βαθμιαία και διαδοχική μετατροπή των μεταξύ τους σχέσεων σε μνηστεία και γάμο^[92].

Ένα άλλο θέμα που πρέπει να αποτελέσει πεδίο ποιμαντικού προβληματισμού σχετίζεται με το άνοιγμα των διαύλων επικοινωνίας των ποιμένων με όλους αυτούς τους ανθρώπους. Τίθεται το πολύ εύλογο ερώτημα: «Πού θα συναντήσουν οι ποιμένες όλα αυτά τα σύγχρονα ζευγάρια, τα οποία απορρίπτουν το γάμο και αντ' αυτού επιλέγουν ελεύθερες μορφές συμβίωσης; ». Οι ενδεχόμενες χριστιανικές καταβολές ενός μέρους αυτών των ζευγαριών, αποτελούν ήδη έναν

προϋπάρχοντα σύνδεσμο τους με τη μητέρα Εκκλησία. Η δυνατότητα αξιοποίησης των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης της ιδίας κατ' αρχήν, της Εκκλησίας, με τη διοργάνωση στρογγυλών τραπεζών με σχετική θεματολογία μπορεί να προσδώσει στους ποιμένες την ευκαιρία μεταβίβασης του παραπάνω μηνύματος.

Η ανάπτυξη σχετικής αρθρογραφίας σε διαδικτυακά θεολογικά περιοδικά, μπορεί επίσης να προκαλέσει το ενδιαφέρον του συνεχώς περιπλανώμενου στον αχανή χώρο του διαδικτύου ανθρώπου. Η όσμωση της Εκκλησίας με τους κοινωνικούς θεσμούς και τα δρώμενα του πολιτισμού και η συνάντηση των ποιμένων με τους νέους ανθρώπους σε σχολεία, Πανεπιστήμια ή χώρους συνάθροισης και ψυχαγωγίας τους θα βοηθήσει στο άνοιγμα ενός διαύλου επικοινωνίας του σύγχρονου ποιμένα με όλους τους φορείς του σύγχρονου πολιτισμού^[93]. Τέλος, ο εύκολος εντοπισμός αυτών των ζευγαριών σε ημιαστικές ή αγροτικές ενορίες, δεν πρέπει να οδηγεί στην απομόνωσή τους, αλλά στη έναρξη της οργανωμένης ποιμαντικής δράσης για την ενσωμάτωσή τους στο ενοριακό περιβάλλον.

Στα πλαίσια όλων των παραπάνω ποιμαντικών δράσεων, οι ποιμένες της Εκκλησίας σαφώς και οφείλουν, επικαιροποιώντας τους Ιερούς Κανόνες στην σύγχρονη εποχή, να απαντήσουν σε ερωτήματα που άπτονται της ποιμαντικής αντιμετώπισης όλων των συνεπειών της επιλογής μιας τέτοιου είδους συμβίωσης από τα σύγχρονα ζευγάρια. Η ανάδειξη των ιεροκανονικών περιορισμών στην θεσμοθετημένη σύναψης σχέσεων που απορρέουν από την εκ πλαγίου εξ αγχιστείας συγγένεια, στην απόφαση ενός άνδρα να γίνει κληρικός μετά τη διάλυση μιας τέτοιας συμβίωσης ή στη δυνατότητα όσων συνάπτουν σύμφωνο συμβίωσης να γίνονται ανάδοχοι, πρέπει να γίνεται με σαφήνεια και κατηγορηματικό τρόπο^[94].

Ωστόσο, φρόνουμε ότι το κέντρο βάρους της ποιμαντικής διακονίας πρέπει να υπερβεί την απλή κατάδειξη των κανονικών συνεπειών, που συνεπάγεται η απόφαση όσων Χριστιανών επιλέγουν την νομικά ρυθμισμένη ή την ελεύθερη συμβίωση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν απαιτείται η συγκεκριμένη οριοθέτηση. Η ποιμαντική θεραπεία της αντικανονικής κατά τους Ιερούς κανόνες, τη θεολογία και την εν γένει Παράδοση της Εκκλησίας, ελεύθερης συμβίωσης των ζευγαριών και η τροχοδρόμησή τους στην οδό της μυστηριακής ενότητας του γάμου, κατόπιν διαστήματος ικανού προς μετάνοια, πρέπει να υπερβαίνει κατά τη γνώμη μας, την αποδοχή της παγίωσης τέτοιων μορφών συμβίωσης και να αποτελεί το αδιαμφισβήτητο κριτήριο των απαιτούμενων για τη κάθε περίπτωση ποιμαντικών ενεργειών. Αφού η Εκκλησία δεν συμβιβάζεται με τη φθορά του παρόντος κόσμου, αλλά στοχεύει στην συνεχή μεταμόρφωση και ανακαίνισή του, τότε η επιδίωξη του παραπάνω στόχου καθίσταται όχι μόνο απολύτως συμβατή με τη θεολογική

διδασκαλία της Εκκλησίας, αλλά και άκρως απαραίτητη^[95].

[Συνεχίζεται]

[91] Μπούμης Π., όπ. παρ.σ. 442.

[92] Για την σημασία της αυθόρμητης και ειλικρινούς αγαπητικής επικοινωνίας του ποιμένα με το ποίμνιό του βλ. σχ. Κολιοφούτης Α., *Η Ποιμαντική Προσέγγιση των Αναγκών και των Προβλημάτων του Πλρώματος της Εκκλησίας στα Κείμενα των δύο Αναστασίων Α΄ και Β΄ Αντιοχείας*, (διδ. διατρ.), Θεσσαλονίκη 2011, σ. 71.

[93] Για την ποιμαντική ανάγκη αποδοτικότερης διακονίας της Εκκλησίας συνυφασμένης με τη σύγχρονη πολιτισμική πραγματικότητα βλ. σχ. π. Αυγουστίδης Α., *Ποιμένας και θεραπευτής*, Αθήνα 1999, σ. 19.

[94] Μπούμης Π., όπ. παρ.

[95] Η Εκκλησία, ως βασιλεία του Θεού επί γης, αποτελεί κέντρο της σωτηρίας του σύμπαντος κόσμου : Γκίκας Α., *Μαθήματα Ποιμαντικής*, Θεσσαλονίκη 1997, σσ. 46-48.